

INGEZONDEN STUK.

Mijnheer de Redacteur!

Bij de vele onaangenaamheden, die de uitoefenaars der geneeskunst ondervinden, ben ik in staat er eene te voegen, die menigeen zeker nog onbekend is. Misschien heeft deze of gene, even als ik, bij ondervinding geleerd; toch komt het mij niet overbodig voor, anderen eene teleurstelling te besparen; daarom verzoek ik u mijn schrijven een plaatsje te schenken in uw blad.

Wegens vertrek van mijne standplaats gaf ik volmacht het mij toekomende te innen; daaronder was eene pretentie op iemand in gegoede omstandigheden, die weigerde te betalen; mijn gevolmachtigde vond goed dien man te vervolgen en dagvaardde hem voor het kantongerecht te Arnhem. Bij eerste vonnis werd ik geadmitteerd binnen een maand door alle middelen rechtens te bewijzen, dat ik recht had. Daartoe moest ik indienen twee specifieke rekeningen op zegel — ééne als extract uit de visitelijst en ééne als extract uit het receptenboek — met bijvoeging, daarvan de deugdelijkheid met eede te willen bevestigen — verder door getuigen bewijzen, dat ik de opgegeven visites gemaakt had. Vreemd vond ik dadelijk reeds het laatste van een medicus te vorderen, te meer nú, omdat het eene rekening gold over 1870.

Aan het eerste voldeed ik, en drie getuigen verklaarden, dat ik gepractiseerd had bij den gedaagde; precies den dátum opgeven van de door mij gedane visites konden zij *natuurlijk* niet. Natuurlijk zeg ik, omdat het voor hen gewoonlijk van te weinig belang is zulks 3 jaar te onthouden, en omdat sommige visites om deze of gene reden weleens niet ter kennisse komen van de bureu.

Ten aanzien van het geleverde bewijs overwoog daarop de kantonrechter, wat aangaat de getuigen: dat uit het verhoor slechts gebleken is, dat de *beklaagde* in het jaar 1870 ten huize van den gedaagde gedocterd heeft, dat edoch niet gebleken is in welken tijd enz.

en wat betreft het bewijs door het receptboek en de visitelijst, overwoog de kantonrechter: dat het schuldboek van een geneesheer *in alle gevallen* geen bewijs kan opleveren, omdat hij niet als koopman te beschouwen is enz.

gezien Art. 56 van het Wetboek van burgerlijke regtsvordering, veroordeelen den gedaagde te voldoen de som van... (de helft der vordering + — werd mij toegestaan),

veroordeelen den gedaagde in twee vijfde van het exploit van dagvaarding, verklaren dat de overige kosten van het proces ten laste van den eischer verblijven. Zie hier Mijnheer de Redacteur een kort resumé der zaken. Het zij mij vergund er nog een enkel woord bij te voegen.

Ik twijfel bijna niet meer aan het wettige der uitspraak, omdat ik bij een deskundige daarna heb geïnformeerd; daar het afschrift uit de minuten, berustende ter griffie van het kantongerecht te A., dat ik voor mij heb liggen, mij er eerst niet aan deed denken, omdat ik daarin, zoo als uit eene aanhaling (zie boven) blijkt, „beklaagde” genoemd word; „eischer” vind ik op een andere plaats. Als men zoo op een kleine verwarring van denkbeelden stuit, denkt men onwillekeurig tevens aan verwarring in het algemeen, en het twijfelen aan de wettigheid wordt daardoor gewettigd.

De som is te klein om te appelleren, zoodat ik tot mijn spijt niet in staat ben U het oordeel mede te deelen van een hooger rechtscollege; daarom verzoek ik U Mijnheer de Redacteur hierbij nog een paar vragen te willen opnemen.

